

rigelsesforbrydelse, paa samme Maade som naar en Person mere end een Gang er dømt for en Berigelsesforbrydelse, bør regnes fra den sidste Løsladelse, hvilket F. 1924 §§ 203 og 289 ikke tillader, er nærværende Paragraf ændret i Overensstemmelse hermed.

Beskrivelsen af Tidspunktet for 5-Aars Fristens Begyndelse er derhos ændret paa samme Maade som i § 201, hvorhos de i F. 1924 indsatte Bøde- og Hættestraffe er udeladt som formentlig uegnede.

Til § 290 (F. 1924 § 290, U. § 264).

I Stk. 2 er genindsat den i F. 1924 udeladte Aagerforbrydelse.

29de Kapitel.

Andre straffbare Formuekrænkelser.

Til § 291 (F. 1924 § 291, U. § 265).

Det i F. 1924 udeladte Stk. 3, der fastsætter Straf for visse Tilfælde af uagtsom Tingsbeskadigelse, er genoptaget, da der formentlig er Trang til en saadan Bestemmelse, navnlig for at kunne ramme uagtsom Anstiftelse.

Til § 292 (F. 1924 § 292, U. § 266).

Henvisningen i Stk. 2 til § 282, Stk. 2, er optaget med Henblik paa § 26, Stk. 2, se Udkastets Motiver Sp. 76.

Til § 293 (F. 1924 § 293, U. § 267).

Da Brugstyveri ofte er af ret ondartet Karakter, foreslaar man, at den i Stk. 1, 2det Punktum, foreskrevne kvalificerede Straf skal kunne anvendes blot under skærpende Omstændigheder (F. 1924 og Udkastet: særdeles skærpende Omstændigheder).

Til § 297 (F. 1924 § 297, U. § 268).

Den i F. 1924 under Nr. 2 optagne Straffebestemmelse for Udspredelse af urig-

tige Meddelelser, hvorved Bedømmelsen af Pengeinstituters Soliditet kan paavirkes, er udeladt. Bestemmelsen kunde nemlig, saaledes som det er gjort gældende, frygtes at ville komme til gennem selve Retsforhandlingerne om Meddelelsens Rigtighed eller Urigtighed at virke mod sin Hensigt, at værne Banklivets rolige Udvikling (jfr. Krabbe i U. f. R. 1925 S. 31), ligesom man ikke kan se bort fra den Mulighed, at Bestemmelsen vilde kunne modvirke Fremsettelsen af en berettiget Kritik af Bankforhold.

Til § 299 (F. 1924 §§ 299 og 300, U. § 269).

De i denne Paragraf indeholdte Bestemmelser var i F. 1924 fordelt i 2 Paragraffer, saaledes at der fastsattes en lavere Strafferamme for de under Nr. 3 og 4 omhandlede Forhold. Det kan imidlertid ikke erkendes, at disse Forhold normalt er af saa ringe Strafverdighed, at en lavere Straf end den af Kommissionen foreslaaede er paa sin Plads; navnlig det under 3) nævnte Forhold vil ofte kunne være ret graverende, selv om vedkommende ikke kan overbevises om at have gjort sig skyldig i Bedrageri (jfr. Sachs i N. T. S. 1925 S. 131—132). Man er derfor vendt tilbage til Udkastets Affattelse.

Til § 301 (F. 1924 § 302, U. § 271).

Det under Nr. 3 tilføjede Punktum er indsat af Hensyn til Bestemmelsen i § 26, Stk. 2, jfr. Udkastets Motiver Sp. 76—77.

Til § 304 (F. 1924 § 305, U. § 273).

I Overensstemmelse med Kommissionsudkastet foreslaas den strengere Straf i 2det Punktum ogsaa bragt til Anvendelse, hvor vedkommende tidligere har været dømt for en Berigelsesforbrydelse.

F. 1924 30. og 31. Kapitel (§§ 308—319) er overført til Forslag til Ikrafttrædelseslov.